

Drumul cel lung

Nicu Hăloiu

Drumul cel lung

...

Am pus pe masă o ulcea din lut
Și am turnat în ea vinul rubiniu,
Am început să beau într-un târziu,
Privind la cerul ce mă privea tăcut!

...

Câte stele poate, fără ca eu să știu,
S-or fi stins în veacuri ce-au trecut,
Iar mie-mi par că-abia sunt la-nceput,
Că-n ochii mei sclipesc atât de viu?

...

Dar și-au oprit de mult a lor lumină
Deși în ochii mei strălucesc și-acum
În nopți albastre, când bolta e senină,

....

Ca o răsuflare de-al cerului parfum,
Ce pare-o epopee eternă și divină,
Dar sunt numai raze întârziate-n drum!

...

Și când au plecat din bezna cea adâncă,
Planeta asta mare, de-abia se fi născut
Cu toată frământarea pe care o ascult
Din viața ce pe-aici nu apăruse încă!

...

Dar, din primii zori ai vieții de-nceput
Se mai găsesc resturi pe sub câte-o stâncă,
Pe care puhoai, uneori le-aruncă
Și-atinse de căldură, se preschimbă-n lut

...

Din care-apoi olarul, mai face o ulcea,
Poate ulceaua asta cu vinul rubiniu,
Limpede-n lumina razelor de stea

...

Care-au ajuns la mine-ntr-un târziu,
S-au strecurat tăcute în odaia mea,
Să lucească-n vinul ce pare-atât de viu!